

Mint akinek hagyaték

*Mint akinek hagyaték az árnyéka,
És gönce, miben utcára léphet,
Feslett utazótáska rég emésztett konca,
Mint akinek hegekről ismerős
A térkép, mit elfeküdt,
Kinyúlt bőrként hord magán,
És a sérthetetlen élet
Aura-ábrándja dugába dőlt,
Mint akinek kézzel írt végrendelet a délutánja,
És most a saját fogyatékában,
Akárha sejtjei koldusa lenne,
Önmagát keresi,
És ahogy az utcán látta,
Önnön bajában turkál.*

*De nincs olyan cété, se emer,
Ami az öngyűlölet vagy -sajnálát
Őszülő salakjával el tudná hitetni,
Hogy már nem elég egy szikra.
Meddig hittem én is, a kevélység
Elzálogosított szolgája,
Hogy meghatároztam magam,
Nem üres zsolozsma rólam a leltár,
De mára csak a szégyen
Zselével kengetett sebhelye maradt,
Hogy valaha könnyedén beszéltem
A távlatról,
Ami emberi szívvel felfogható.*

*Gyónok a mindenható istennek,
Gyónlak titeket is, testvéreim,
Sokszor és sokat vétkeztetek,
És látom bennük,
Mint őszi verejték kerek csöppjében,
Az én igen nagy vétkeim.
Gondolattal csináltátok,
Szóval, cselekedettel és mulasztással,
És az én vétkem,*

*Az én igen nagy vétkem
Meg úgy fülel bennük,
Ahogy esti gépek dübörgése kuporog,
Fájdalomcsillapító nélkül,
A kórházi mosoda hajnali hallgatásában.
Ahogy az üres infúziós zacskó
Ringadoz az állvány menny-magasában.*

*Akik felfuvalkodottak,
Azok helyett félek.
Akik nem félnek,
Azok helyett megalázom magam.
Akik csak úgy emlegetik,
Kimondják a főnevet, és semmi,
Megint kimondják, és megint semmi,
És ekkor nem a semmit látják,
Azokért sírok szakadatlan.
Hiszen kicsap a szájukon
(mint gyomorból a formalinszag,
ha bivalyerős a branülbe adott antibiotikum)
A dölyf.*

*És aztán jön,
Bogyog föl,
A reménykedés ragályos televénye alól,
Kibújik a valamikbe vetett hittel
A lélek murvás üledékéből,
Jön a hit hipó-felhős délibábjával,
Magára is veszélyes,
Izzad, mint egy téveszme,
Miszerint a születésért cserébe,
Ellenértékül,
Csak mert a napok sora,
Így vagy úgy,
Imával, jógával,
Gyerekekkel, hagyománnyal
Becsben lenne tartva,
Bármilyen jár.*

*És akik azt hiszik, kinevették,
Hogy nevettek rajta,
Nem félnek tőle,
Ők csak, mondják aléltan,
A családjukat féltik
(a kitalált jóságra, mondja majd egyszer
Szent Ágoston, nincs mentség),*

*Áldassanak milliószor,
Legyenek ők tudatlan, alávaló szentek,
Mint akinek bizomány a lélegzete,
És sohasem tudják meg,
Hogy ő soha, de soha sincsen kinevetve,
És nem azért, mert elvileg
Lehetetlen lenne bármit is gondolni róla,
De mert, ha egy egészen
Kicsit is közel kerülsz hozzá
(neki még a karján sem bizsergeti
a szórt a találkozás végleges elektromossága,
de te már jobban egyedül vagy,
mint aki foganni készülsz),
Semmi másra többé
Nem tudsz figyelni.
Csak magadra.*

Martyn Ferenc képzőművész és Amerigo Tot találkozója Pécsen,
középen Takács Gyula